

Nuša Tome Babnik

(1960–2015)

Po hudi in zahrbtni bolezni se je novembra 2015 poslovila Nuša Tome Babnik, dolgoletna članica jugoslovanske smučarske reprezentance v alpskem smučanju.

Nuša je pod vodstvom očeta Toneta in trenerja Rajka Knifca svojo športno pot začela v Partizanu iz Medvod in jo nadaljevala v Smučarskem klubu Alpetour iz Škofje Loke. V tem dobro organiziranem in strokovno podprtem klubu je hitro napredovala in se zelo mlada prebila v krog reprezentance v obdobju, ko

Nuša Tome Babnik

se je pod vodstvom Toneta Vogrinca začela orati ledina slovenskega, takrat jugoslovanskega alpskega smučanja. Že kot 18-letnica je v reprezentanci z Bojano Dornig in Anjo Zavadlav leta 1978 sodelovala na svetovnem prvenstvu v Garmisch-Partenkirchenu. Na mariborskem Pohorju je leto kasneje, kot prva v zgodovini slovenskega smučanja, osvojila točke za svetovni pokal. Dvakrat je bila udeleženka olimpijskih iger, v Lake Placidu (1980) in Sarajevu (1984). Svoja najboljša rezultata je dosegla s 7. mestom na Zlati lisici in z 8. mestom v San Sicariu, tedaj s štartno številko 62. Državna reprezentantka je bila 11 let. Ko je leta 1985 končala tekmovalno športno pot alpske smučarke, se je za kratek čas ukvarjala z akrobatskim smučanjem in na svetovnem prvenstvu v Tignesu v prostem slogu zasedla 12. mesto.

Po končani aktivni športni karieri se je posvetila študiju na ljubljanski Fakulteti za šport, kjer je uspešno diplomirala in postala profesorica športne vzgoje.

Anja Zavavlav pa o Nuši takole:

Nekje je zapisano, da človek šele s svojo smrtjo pokaže, da je bilo vredno živeti z njim. Tiste, ki smo z Nušo Tome doživele in preživele najlepše športne zgodbe, že 40 let vemo, da je bilo z njo vredno živeti in uživati izjemno življenje športnic. Skupaj smo korakale na otvoritvah olimpijskih iger in svetovnih prvenstev, se veselile naših uspehov in skušale pozabiti poraze. Bila so to nepozabna doživetja, pravzaprav edinstvena zgodba o smučarski dekliški družini, ki je s svojim dožemanjem in razumevanjem vrhunskega športa, predanostjo ter zgodovinskim izročilom prejšnjih rodov utrla pot slovenskim zmagovalkam svetovnega pokala ter nosilkam kolajn z olimpijskih iger in svetovnih prvenstev.

Bile smo del ene najlepših zgodb slovenskega športa, ko še same nismo mogle verjeti, da se lahko uvrščamo med prvih deset najboljših v svetovnem pokalu, ko so nam na Zlati lisici nehali podeljevati pokale za najbolje uvrščeno Jugoslovanko. Bil je to čas entuziazma, ko nismo imele ne maserja, ne zdravnika, niti psihologa, kaj šele strokovnjaka za prehrano. Imele smo le enega trenerja, same smo nosile kole na smučišča, da smo lahko trenirale.

Imele pa smo nekaj, kar nas je športno v celoti opredelilo – neizmerno voljo in veselje do smučanja. Nuša je bila prva med nami, neverjetno trdoživa in trmasta. Bila je naša vodnica, lahko bi rekli kolovodja. Pri 14. letih je prestopila reprezentančni prag in bila iz našega rodu prva izbrana v najboljšo selekcijo. V sezoni 1981/82 smo z uvrstitvami v deseterico svetovnega pokala skupaj prestopile tudi prag kakovosti, ki se je, kljub razcvetu moškega smučanja z Bojanom Križajem, Borisom Strelom, Juretom Frankom in Rokom Petrovičem, na trenutke zdel misija nemogoče. Nuša ni bila samo izvrstna smučarka, ampak tudi zelo pozitivno naravnano dekle. Komunikativna, neposredna in zabavna je vedno znala poiskati razbremenitve, zmanjšati tekmovalna nesoglasja ter se iz velike in brezkompromisne tekmice hitro preleviti v pošteno prijateljico. Brez zadržkov je bila, ko je bilo treba blažiti napetosti. Znali smo se tudi spreti, jokati, se obtoževati in celo metati mandarine v steno. A nobena zamera ni bila tako huda, da bi ostala in zameglila naše bistvo. Ostale smo prijateljice.

Našega večnega prijateljstva smrt ne more razdružiti, prav tako kot ne more izbrisati spoštovanja do vsega, kar je Nuša dosegla v smučanju in zunaj njega.